40

71

До соколъ

Сивъ соколъ си дисъ дайтъ
Изъ далечинтѣ весели
Тѣжрецъ калуна въ савовецъ
Ка изсѣхнала она.

Що, соколъ не ми си веселъ?
Бѣрзи спусналъ си крила
Тѣжно си глава увѣсилъ
Отишъ ми е изстанала.

Много ли си горестъ видѣлъ
На чужбина по свѣта
Какой ли ме е обидѣлъ
Въ подлебесна висоти?

Или на полѣтъ до Бѣлъ море
Ти си другарка не намелъ
Или та тѣжи твоѣ горе;
Писанъ ли си чи съвелъ?

— Не отъ чужди а отъ близки
Туй чистѣрно мени зло
Въ нашѣтъ мъчнъ кръй и другъ
До тавамне дошло.

1) Пропѣтъ земи безъ граници
2) И тъчни хладни, дивни
3) И на сѣверъ и на югъ,
Пръди ди се врна тукъ.

Нищо рѣзко нетъ знала
Мень ми потѣтъ по вѣстрѣ;
Никъ въ стъдна пернаца
Не до сегни не въ кейъ.

Отъ не вѣркахъ полудъ
Ди си тъгуя другъ мой;
А замислъ бѣдне мой;—
Вечъ да мисля отъ не зналъ.

Да разбѣ горестъ моха
Тъ тахъ екръ въ отъ ди смиръ
Но тѣжи ми не покриха
Ни широки тѣ моря.

Три тѣжи, чини завѣзи
Отъ тѣхъ чрѣта никъдѣ,
С дъ ашъ три дивье изедни
Въ сърце ти се вкопи тѣ —

Завъ ливъ гори зелени
Бистра тичаше рѣка
Тя бѣ много зарадъ мене
Но пресъхна отъ тъка.

. . . . . .

1877

40

Що ди тѣжра и да фалия
Чо на власъ се не родихъ
Чо не мога да се хвеля
Съ моѣ отрупанъ мисли

Кой килъ въ ще ди слава
Гонѣтецъ или богатъ
Нови се ядатъ зи слава
Кой да сърце прѣвъ, позналъ

Нек си мѣчатъ ди се тѣжатъ
Тѣзъ що некелъ съ мисли
Мень сѣдбатами нарѣдъ
Друго щастие другъ привлѣкъ

Родъ и чувство не отдѣлятъ
Тѣхъ такими суди
Сѣмали бѣдрѣ съ мислителя
Съ тѣхъ тинъ сърце завѣти

И страданье и тъгъ
Отъ тѣхъ, за тѣхъ добро и зло
Но ми драго чо ми мило
Вечъ бѣлъ каквотъ бѣло.

ГРАДСКИ АРХИВ